

По право наричатъ Богословите таа страсть праведна и не праведна. Неправедна е, защото прави зло на добрите: а праведна е, защото мъчи и оныя, кои то а иматъ. Зависть къ хъ страстей неправеднѣйша, кѣпнѣи и праведнѣйша. Ока убѣш, и кш къ хъ добрыхъ ш злобляетъ: ока же, и кш растлѣваетъ и мѣщамъ ю. Ражда та неможе така да издаде желѣзото, нити бѣхидната (змѣя), раздире така матерната си утроба при рождението си, каквото издаа и раздире завистьта сърдцето на завистливаго. Друго наказаніе на тоа свѣтъ не е потребно на завистливаго, нити къ бѣдѣиіа друго: мѣченіе, онъ доволно наказаніе има тѣка самата зависть, само като гледа щастіето на ближнаго. Доволно мѣченіе има онъ таа зависть и къ бѣдѣиіа животъ, само като гледа славата на блаженните, каквото гледалъ богатыйо Лазаревата слава къ Акрамовата пазва. обаче споредъ тоа таа страсть се нарича справедлива зашто то мъчи оныя, който а иматъ.

А пакъ когато бива она несправедлива и злоствори на добрите: то кои може да изасни големото нейно злопроризведимо дѣйство; Освѣнь другите многѣ за нея примѣри, нека се предложи единъ отъ тѣхъ. Во Адина (къ Греціа) имало некой си фѣлософъ именемъ Леонтій, онъ като щѣалъ да умре, сичкото си имѣніе далъ на сына си, а на дѣщерѣ си недалъ нищо. И като го попытали зашто презира дѣщерѣ си и не и дава нищо: на тоа